Teismo praktikos rinkinys

GENERALINIO ADVOKATO
MACIEJ SZPUNAR IŠVADA,
pateikta 2025 m. lapkričio 27 d.[1]

Byla C-421/24

Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni (AGCOM)
prieš
Google Ireland Limited

(*Consiglio di Stato* (Valstybės Taryba, Italija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą)

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Direktyva 2000/31/EB – 1 straipsnio 5 dalies d punktas – Azartinių lošimų reklama – 14 straipsnio 1 dalis – Tarpinių prieglobos paslaugų teikėjų atleidimas nuo atsakomybės – Prieglobos paslaugų teikėjo ir naudotojo partnerystės sutartis“

I. Įvadas

1. Viena valstybė narė nusprendė uždrausti bet kokią azartinių lošimų reklamą savo teritorijoje. Kadangi šios srities teisės aktai nesuderinti ir pripažįstamas žalingas azartinių lošimų poveikis asmenims ir visuomenei, toks draudimas iš esmės gali būti leidžiamas pagal Sąjungos teisę.

2. Kitas klausimas susijęs su tokio draudimo vykdymu, konkrečiai – kam jis taikomas. Visų pirma valstybių narių diskrecija lošimų sektoriuje turi būti suderinta su laisvu informacinės visuomenės paslaugų judėjimu pagal Direktyvą 2000/31/EB[2].

3. Ar galima taikyti visišką azartinių lošimų reklamos draudimą prieglobos paslaugų teikėjui, valdančiam dalijimosi vaizdo medžiaga platformą, kurioje saugomas trečiųjų šalių turinys, apimantis tokią reklamą? Šiuo prašymu priimti prejudicinį sprendimą keliamas būtent toks klausimas. Tam, kad būtų galima jį išspręsti, Teisingumo Teismas *pirmiausia* turi išnagrinėti, ar šio prieglobos paslaugų teikėjo veiklai taikoma Direktyva 2000/31. Jeigu taip, *toliau* reikia ištirti, ar toks paslaugų teikėjas patenka į direktyvos 14 straipsnio 1 dalyje nustatytos atsakomybės išimties taikymo sritį. Jeigu į šį klausimą būtų atsakyta teigiamai, Teisingumo Teismas *galiausiai* turi įvertinti, ar paslaugų teikėjas atitinka sąlygas, kad galėtų remtis šia teisine nuostata.

[1] Originalo kalba: anglų.

[2] 2000 m. birželio 8 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2000/31/EB dėl kai kurių informacinės visuomenės paslaugų, ypač elektroninės komercijos, teisinių aspektų vidaus rinkoje (toliau – Elektroninės komercijos direktyva) (OL L 178, 2000, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 13 sk., 25 t., p. 399).

II. Teisinis pagrindas

A. Sąjungos teisė

4. Direktyvos 2000/31 12, 21 ir 42 konstatuojamosios dalys suformuluotos taip:

„(12) Į šios direktyvos taikymo sritį būtina neįtraukti tų veiklos rūšių, kurioms šiuo metu pagal Sutartį arba esamus antrinius teisės aktus negalima garantuoti laisvės teikti paslaugas; <…>

<…>

(21) <…> koordinuojama sritis apima tik reikalavimus, susijusius su veikla internete, pavyzdžiui, informacija internetu, reklama internetu, pirkimu internetu, sutarčių sudarymu internetu <…>

<…>

(42) Šioje direktyvoje nustatytos atsakomybės išimtys taikomos tik tada, kai informacinės visuomenės paslaugų teikėjo veikla apsiriboja eksploatavimo techniniu procesu ir prieigos prie ryšių tinklo, kuriuo perduodama arba kuriame laikinai saugoma trečiųjų šalių suteikta informacija, suteikimu tik tam, kad perdavimas būtų efektyvesnis; ši veikla yra tik techninio, automatinio ir pasyvaus pobūdžio, o tai reiškia, kad informacinės visuomenės paslaugų teikėjas neturi žinių apie perduodamą arba saugomą informaciją ir negali jos kontroliuoti.“

5. Direktyvos 1 straipsnio 5 dalyje nustatyta:

„Ši direktyva netaikoma:

a) mokesčių srityje;

b) sprendžiant klausimus, susijusius su informacinės visuomenės paslaugomis, kurias reglamentuoja [d]irektyvos 95/46/EB[3] ir 97/66/EB[4];

c) sprendžiant klausimus, susijusius su kartelių teisės reglamentuojamais susitarimais ar praktika;

d) šiai informacinės visuomenės paslaugų veiklai:

– notarų ar lygiaverčių profesijų atstovų veiklai tiek, kiek ji tiesiogiai ir specifiniu ryšiu susijusi su valstybinių įgaliojimų vykdymu,

– atstovaujant klientui ir ginant jo interesus teismuose,

– lošimų veiklai, susijusiai su piniginės sumos statymu žaidžiant atsitiktinumo principu grindžiamus žaidimus, įskaitant loterijas ir lažybų sandorius.“

[3] 1995 m. spalio 24 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva dėl asmenų apsaugos tvarkant asmens duomenis ir dėl laisvo tokių duomenų judėjimo (OL L 281, 1995, p. 31; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 13 sk., 15 t., p. 355).

[4] 1997 m. gruodžio 15 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva dėl asmens duomenų tvarkymo ir privatumo apsaugos telekomunikacijų sektoriuje (OL L 24, 1998, p. 1).

6. Direktyvos 2 straipsnio h punkto i papunktyje nurodyta:

„koordinuojama sritis susijusi su reikalavimais, kuriuos paslaugų teikėjas turi įvykdyti:

<…>

– versdamasis informacinės visuomenės paslaugų veikla, pavyzdžiui, reikalavimai dėl paslaugų teikėjo elgesio, reikalavimai dėl paslaugų kokybės arba turinio, įskaitant tuos, kurie taikomi reklamai ir sutartims, arba reikalavimai dėl paslaugų teikėjo atsakomybės.“

7. Direktyvos 3 straipsnio 1 ir 3 dalyse nustatyta:

„1. Kiekviena valstybė narė užtikrina, kad informacinės visuomenės paslaugos, kurias teikia jos teritorijoje įsisteigęs paslaugų teikėjas, atitiktų toje valstybėje narėje taikomas nacionalines nuostatas, kurios priklauso koordinuojamai sričiai.

2. Valstybės narės negali dėl koordinuojamai sričiai priskiriamų priežasčių riboti laisvę teikti informacinės visuomenės paslaugas iš kitos valstybės narės.“

8. Direktyvos 4 skirsnis pavadintas „Tarpinių paslaugų teikėjų atsakomybė“. 14 straipsnio „Informacijos pateikimas internete“ 1 ir 2 dalyse nurodyta:

„1. Kai teikiama informacinės visuomenės paslauga, kurią sudaro paslaugos gavėjo pateiktos informacijos perdavimas ryšio tinklu, valstybės narės užtikrina, kad paslaugų teikėjas nebūtų atsakingas už informaciją, kurią saugo paslaugos gavėjo prašymu, tik tada, jei:

a) teikėjas neturi faktinių žinių apie neteisėtą veiklą arba informaciją <…> arba

b) teikėjas, gavęs tokių žinių ar apie tai sužinojęs, nedelsdamas panaikina šią informaciją arba atima galimybę ją pasiekti.

2. Šio straipsnio 1 dalis netaikoma, kai paslaugos gavėjas veikia pagal teikėjo įgaliojimus arba jo kontroliuojamas.“

B. Italijos teisė

9. Pagal 2018 m. liepos 12 d. *decreto-legge n. 87 – Disposizioni urgenti per la dignità dei lavoratori e delle imprese* (Dekretas-įstatymas Nr. 87 – Nepaprastosios nuostatos dėl darbuotojų ir įmonių orumo) (GURI, Nr. 161, 2018 m. liepos 13 d.; toliau – Dekretas-įstatymas Nr. 87/2018) 9 straipsnį draudžiama bet kokia reklama, įskaitant netiesioginę reklamą, susijusi su lošimais ar lažybomis dėl piniginių laimėjimų ir su azartiniais lošimais, nesvarbu, kaip ir kokia forma ji būtų vykdoma. Jame taip pat nustatyta, kad pažeidus šį draudimą taikoma 20 % rėmimo ar reklamos vertės ir bet kuriuo atveju ne mažesnė kaip 50 000 EUR dydžio administracinė bauda, kurią turi sumokėti, be kita ko, „sklaidos priemonės ar svetainės savininkas“. Be to, šiuo teisės aktu teisė taikyti šias sankcijas suteikiama *Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni* (Ryšių reguliavimo institucija, Italija; toliau – AGCOM).

III. Ginčas pagrindinėje byloje ir prejudiciniai klausimai

10. 2022 m. liepos 19 d. sprendimu (toliau – ginčijamas sprendimas) AGCOM skyrė *Google Ireland Limited* (toliau – *Google*) 750 000 EUR baudą už tai, kad ji dalijimosi vaizdo medžiaga platformoje *YouTube* reklamavo daugybę lošimų, kuriuose galima laimėti piniginius prizus, svetainių, pažeisdama Dekreto-įstatymo Nr. 87/2018 9 straipsnį. AGCOM visų pirma nustatė, kad 630 vaizdo įrašų (toliau – nagrinėjami vaizdo įrašai) buvo įkelti penkiuose kanaluose, priklausančiuose turinio kūrėjui Spike, su kuriuo *Google* buvo pasirašiusi komercinės partnerystės sutartį pagal *YouTube* partnerystės programą (toliau – YPP). Atitinkamai AGCOM įpareigojo *Google* pašalinti iš platformos *YouTube* šiuos vaizdo įrašus, taip pat visus kitus Spike pasidalytus vaizdo įrašus, kurių turinys yra panašus į ginčijamame sprendime nurodytus vaizdo įrašus. Atsižvelgdama į ginčijamą sprendimą *Google* pašalino nagrinėjamus vaizdo įrašus iš platformos *YouTube*.

11. *Google* apskundė ginčijamą sprendimą *Tribunale amministrativo regionale per il Lazio* (Lacijaus regiono administracinis teismas, Italija); šis teismas patenkino ieškinį. Jis nusprendė, kad AGCOM nurodytos *Google* veiklos ypatybės nėra pakankamos, kad *Google* negalėtų pasinaudoti atsakomybės išimtimi, numatyta Italijos teisės aktuose, kuriais perkeliamas Direktyvos 2000/31 14 straipsnis.

12. AGCOM apskundė tą sprendimą *Consiglio di Stato* (Valstybės Taryba, Italija) – prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui. Šiame teisme AGCOM visų pirma teigia, kad Direktyva 2000/31 šioje byloje netaikoma, nes į jos 1 straipsnio 5 dalies d punkto taikymo sritį nepatenka azartinių lošimų veikla, susijusi su piniginės sumos statymu žaidžiant atsitiktinumo principu grindžiamus žaidimus. Todėl prieglobos paslaugų teikėjams yra privalomas Dekreto-įstatymo Nr. 87/2018 9 straipsnyje nustatytas draudimas. Antra, net jeigu *Google* veikla nebūtų išskirta iš Direktyvos 2000/31 taikymo srities, direktyvos 14 straipsnio 1 dalyje nustatyta atsakomybės išimtis nebūtų taikoma dėl *Google* ir turinio kūrėjo pasirašytos komercinės partnerystės sutarties.

13. Savo ruožtu *Google* prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiame teisme teigia, kad Direktyvos 2000/31 1 straipsnio 5 dalies d punktas taikomas tik internetinių lošimų paslaugų teikėjams. Priešingai, jis neapima prieglobos paslaugų teikėjų. Kalbant apie šios direktyvos 14 straipsnio 1 dalies taikymą, *Google* tvirtina, kad ji yra „pasyvi“ prieglobos paslaugų teikėja ir nežinojo apie nagrinėjamų vaizdo įrašų neteisėtumą. Visų pirma bendrovė teigia, kad su turinio kūrėju nėra sudaryta *ad personam* sutartis, nes jis tampa YPP dalimi tik sutikdamas su standartine sutartimi, kurią vienašališkai parengė *Google*.

14. Pirma, dėl Direktyvos 2000/31 taikymo srities išimties lošimų veiklai prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas mano, kad, atsižvelgiant į direktyvos 21 konstatuojamąją dalį, visai su lošimų sektoriumi susijusiai veiklai, įskaitant internetinę reklamą, ši direktyva neturi būti taikoma.

15. Antra, jeigu Teisingumo Teismas nuspręstų, kad Direktyva 2000/31 prieglobos paslaugų veiklai taikoma, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas siekia išsiaiškinti, ar šioje byloje *Google* patenka į direktyvos 14 straipsnio 1 dalyje nustatytos atsakomybės išimties taikymo sritį.

16. Šiuo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nurodo, kad ši tvarka taikoma tik „pasyviems“ prieglobos paslaugų teikėjams.

17. Atsižvelgdamas į tai, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pabrėžia pagrindines *Google* ir turinio kūrėjo pagal YPP sistemą pasirašytos partnerystės sutarties ypatybes:

– Ši sutartis sudaroma turinio kūrėjo prašymu ir *Google* atlikus išankstinį patikrinimą. Pirmiausia *Google* patikrina, ar turinio kūrėjas atitinka YPP reikalavimus, t. y. per pastaruosius 12 mėnesių surinko 1 000 prenumeratorių ir 4 000 galiojančių viešų peržiūrų valandų arba per pastaruosius 90 dienų surinko 10 milijonų galiojančių viešų trumpų vaizdo įrašų peržiūrų [5]. Be to, *Google* vertina, ar turinio kūrėjas gyvena šalyje (regione), kurioje YPP yra prieinama, ir ar kanale nėra aktyvių „įspėjimų apie Bendruomenės gairių pažeidimus“ [6].

– Be to, remdamiesi informacija, pateikta tinklalapyje „*YouTube* partnerių programos apžvalga ir tinkamumas“, *Google* „automatizuotos sistemos ir tikrintojai peržiūrės visą kanalą, kad įsitikintų, jog jis atitinka visas [*Google*] politikos nuostatas ir gaires“. Šis vertinimas gali trukti vieną mėnesį [7].

– Visų pirma pagal *YouTube* monetizavimo politiką *Google* reguliariai tikrina, ar pinigus uždirbantys kanalai laikosi šios politikos [8]. Tikrintojai tikrina kanalą ir turinį pagal *YouTube* politiką. Kadangi tikrintojai negali patikrinti kiekvieno vaizdo įrašo, jie paprastai sutelkia dėmesį į pagrindinę kanalo temą, dažniausiai peržiūrimus vaizdo įrašus, naujausius vaizdo įrašus, didžiausią peržiūrų trukmės dalį, vaizdo įrašų metaduomenis (įskaitant pavadinimus, miniatiūras ir aprašymus) ir kanalo skiltį „Apie“ [9].

– Pasirašęs komercinės partnerystės sutartį turinio kūrėjas įgyja „patvirtinto partnerio“ statusą. Patvirtinti partneriai gauna dalį pajamų, kurias *Google* surenka iš reklamos, rodomos jų vaizdo įrašų žiūrovams. Be to, dalyvaudami *Google* monetizavimo politikoje, turinio kūrėjai gali siūlyti narystę savo kanale, už kurią mokestį renka tiesiogiai *Google*. Naudotojai iš narystės, kuri skiriasi priklausomai nuo pasirinktos prenumeratos tipo ir kainos, gauna naudos. Ši nauda gali būti, be kita ko, prieiga prie išskirtinio turinio, išskirtinis tiesioginis transliavimas abonentams arba tiesioginis pokalbis.

18. Atsižvelgdamas į šias YPP savybes, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas mano, kad *Google* negali būti tik „neutrali“ ar „pasyvi“, todėl jai gali būti netaikoma Direktyvos 2000/31 14 straipsnio 1 dalis.

19. Šiomis aplinkybėmis prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„1. Ar, remiantis Direktyvos 2000/31 1 straipsnio 5 dalimi, šios direktyvos 14 straipsnyje nustatytos taisyklės dėl prieglobos paslaugų teikėjų atsakomybės taikomos su lošimų ar lažybų dėl piniginių laimėjimų reklamavimu internete susijusiai veiklai ir azartinių lošimų reklamai?

[5] Žr. šį tinklalapį: https://support.google.com/youtube/answer/72851?hl=en-GB&co=GENIE.Platform%3DAndroid&sjid=14318423154464006262-EU

[6] Žr. šį tinklalapį: https://support.google.com/youtube/answer/2802032

[7] Žr. šį tinklalapį: https://support.google.com/youtube/answer/72851?hl=en-GB&co=GENIE.Platform%3DAndroid&sjid=14318423154464006262-EU

[8] Šiuo aspektu savo tinklalapyje „*YouTube* kanalo monetizavimo politika“ (https://support.google.com/youtube/answer/1311392?hl=en-GB&ref_topic=9153642&sjid=14318423154464006262-EU) *Google* nurodo, kad „ši politika taikoma visiems, kurie dalyvauja *YouTube* partnerių programoje arba nori joje dalyvauti“; taip pat žr. čia: https://support.google.com/youtube/answer/72851?hl=en-GB&co=GENIE.Platform%3DAndroid&sjid=14318423154464006262-EU

[9] Žr. šį tinklalapį: https://support.google.com/youtube/answer/1311392?hl=en-GB&ref_topic=9153642&sjid=14318423154464006262-EU

Jei Teisingumo Teismas į pirmąjį klausimą atsakytų teigiamai <…>:

2. Ar Direktyvos 2000/31 14 straipsnyje nustatytos taisyklės dėl atsakomybės taikomos tokiam prieglobos paslaugų teikėjui, kaip *Google*, dėl *YouTube* kanalų savininkų, su kuriais *Google* sudarė pirma minėtą komercinės partnerystės sutartį, skelbiamo turinio?“

20. Rašytines pastabas pateikė *Google*, Belgijos, Čekijos, Italijos ir Portugalijos vyriausybės, taip pat Europos Komisija. Tos pačios šalys, išskyrus Čekijos vyriausybę, dalyvavo 2025 m. rugsėjo 10 d. vykusiame posėdyje.

IV. Analizė

A. Dėl pirmojo prejudicinio klausimo

1. Pirminės pastabos

21. Nors iš pirmojo klausimo formuluotės gali atrodyti kitaip, *YouTube* neabejotinai yra daug temų apimanti dalijimosi vaizdo medžiaga platforma, kuri nėra skirta specialiai dalytis su lošimais susijusiu turiniu.

22. Antra, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiame teisme *Google* remiasi tuo, kad nagrinėjami vaizdo įrašai yra ne reklaminio pobūdžio, ir teigia, kad juose tik pateikiama informacija apie azartinius lošimus. Kita vertus, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas mano, kad nagrinėjamuose vaizdo įrašuose yra lošimų reklamos. Iš tiesų tiek pirmojo klausimo formuluotė, tiek jo motyvai, atrodo, pagrįsti šia prielaida. Atsižvelgiant į Teisingumo Teismo ir nacionalinių teismų užduočių pasiskirstymą, pagal kurį pastarieji turi išimtinę jurisdikciją vertinti jiems pateiktus faktus[10], siūlau Teisingumo Teismui taip pat remtis šia prielaida.

23. Taigi iš pirmojo prejudicinio klausimo matyti, kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, ar Direktyvos 2000/31 1 straipsnio 5 dalies d punktas turėtų būti aiškinamas taip, kad prieglobos paslaugų teikėjo veikla, susijusi su vaizdo įrašų, kuriuose yra azartinių lošimų reklamos, saugojimu, patenka į šios direktyvos taikymo sritį.

2. Vertinimas

a) Direktyvos 2000/31 bendra sistema

24. Norėdamas atsakyti į šį klausimą, pirmiausia turiu trumpai apibūdinti pagrindinius Direktyvos 2000/31 principus.

25. Remiantis Direktyvos 2000/31 1 straipsnio 1 dalimi, šia direktyva siekiama prisidėti prie tinkamo vidaus rinkos veikimo užtikrinant laisvą informacinės visuomenės paslaugų judėjimą tarp valstybių narių. Šiuo tikslu, kaip nurodyta direktyvos 1 straipsnio 2 dalyje, ja suderinamos

[10] 1978 m. kovo 16 d. Sprendimas *Oehlschläger* (104/77, EU:C:1978:69, 4 punktas). Taip pat žr. 2025 m. rugpjūčio 1 d. Sprendimą *T. ir kt.* (C-422/23, C-455/23, C-459/23, C-486/23 ir C-493/23, EU:C:2025:592, 121 punktas).

tam tikros nacionalinės nuostatos dėl informacinės visuomenės paslaugų, susijusių su vidaus rinka (3 straipsnis); paslaugų teikėjų įsisteigimo (II skyriaus 1 skirsnis); komercinių pranešimų (II skyriaus 2 skirsnis); elektroninių sutarčių (II skyriaus 3 skirsnis); tarpininkų atsakomybės (II skyriaus 4 skirsnis); elgesio kodeksų, neteisminio ginčų sprendimo, teismo veiksmų ir valstybių narių bendradarbiavimo (III skyrius).

26. Direktyvos 2000/31 3 straipsnyje įtvirtinta „vidaus rinkos sąlyga“ grindžiama kontrolės savo valstybėje narėje ir abipusio pripažinimo principų taikymu, kad koordinuojamoje srityje, apibrėžtoje šios direktyvos 2 straipsnio h punkte, informacinės visuomenės paslaugos būtų reguliuojamos tik toje valstybėje narėje, kurios teritorijoje yra įsisteigę tų paslaugų teikėjai (kilmės šalies principas) [11]. Savo ruožtu direktyvos II ir III skyriuose siekiama suderinti tam tikrus elektroninės komercijos aspektus [12].

b) Direktyvos 2000/31 išimtis, taikoma azartinių lošimų veiklai

27. Direktyvos 2000/31 1 straipsnio 5 dalyje išvardytos tam tikros „sritys“, „klausimai“ ir „veikla“, kuriems ši direktyva netaikoma. Visi šie terminai nurodo plačią taikymo sritį [13].

28. Be to, daugiskaitos vartojimas ([versijoje anglų kalba] „activities“) rodo, kad Direktyvos 2000/31 1 straipsnio 5 dalies d punkte nurodyta daugiau veiklos rūšių nei tik lošimų siūlymas internete [14].

29. Priešingai, kasdienėje vartosenoje įprasta sąvoka „lošimo veikla“ neapima prieglobos paslaugų veiklos. Išties prieglobą sudaro paslaugos gavėjo pateiktos informacijos saugojimas jo prašymu [15]. Pagrindinis šios veiklos aspektas yra informacijos saugojimas, neatsižvelgiant į jos ryšį su lošimais. Tai reiškia, kad ši veikla nėra būdinga tik lošimų sektoriui.

[11] 2023 m. lapkričio 9 d. Sprendimas *Google Ireland ir kt.* (C-376/22, EU:C:2023:835, 42 punktas) ir 2024 m. gegužės 30 d. Sprendimas *Airbnb Ireland ir Amazon Services Europe* (C-662/22 ir C-667/22, EU:C:2024:432, 55 punktas). Šiuo klausimu taip pat žr. Crabit, E., „La Directive sur le Commerce Électronique: le projet „Méditerranée“, *Revue du droit de l'Union européenne*, 4 t., Bruylant, Bruxelles, 2000, p. 749–833, ypač p. 759.

[12] Šiuo klausimu žr. mano išvadą sujungtose byloje *WebGroup Czech Republic ir kt.* (C-188/24 ir C-190/24, EU:C:2025:709, 54 ir 55 punktai).

[13] Šiuo klausimu dėl „mokesčių srities“ žr. 2022 m. balandžio 27 d. Sprendimą *Airbnb Ireland* (C-674/20, EU:C:2022:303, 29 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija). 2006 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2006/123/EB dėl paslaugų vidaus rinkoje (OL L 376, 2006, p. 36) 2 straipsnio 2 dalyje taip pat išvardytos tam tikros veiklos rūšys, kurioms ši direktyva netaikoma. Šiuo klausimu žr. 2015 m. spalio 15 d. Sprendimą *Grupo Itevelesa ir kt.* (C-168/14, EU:C:2015:685, 45 punktas).

[14] Atrodo, Teisingumo Teismas terminus „lošimai“, „azartiniai lošimai“ ir „lažybos ir lošimai“ vartoja kaip sinonimus. Šiuo klausimu, be kita ko, žr. 2010 m. rugsėjo 8 d. Sprendimą *Stoß ir kt.* (C-316/07, C-358/07–C-360/07, C-409/07 ir C-410/07, EU:C:2010:504, 77, 79, 80 ir 82 punktai; toliau – Sprendimas *Stoß ir kt*). Tam, kad būtų lengviau daryti nuorodas, taikysiu tą patį metodą.

[15] Direktyvos 2000/31 14 straipsnio 1 dalis ir 2022 m. spalio 19 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) 2022/2065 dėl bendrosios skaitmeninių paslaugų rinkos, kuriuo iš dalies keičiama Direktyva 2000/31/EB (Skaitmeninių paslaugų aktas) (OL L 277, 2022, p. 1; toliau – Skaitmeninių paslaugų aktas), 3 straipsnio g punkto iii papunktis.

30. Šį aiškinimą dar labiau sustiprina siekis iš Direktyvos 2000/31 taikymo srities išskirti tam tikras veiklos rūšis. Iš tiesų iš pasiūlymo dėl šios direktyvos matyti, kad „nėra galimybės užtikrinti laisvę teikti paslaugas tarp valstybių narių, nes nėra abipusio pripažinimo ar pakankamo suderinimo, kad būtų užtikrintas lygiavertis bendrojo intereso tikslų apsaugos lygis“ [16]. Tas pats loginis pagrindimas kyla iš šios direktyvos 12 konstatuojamosios dalies [17].

31. Taigi iš to išplaukia, kad Direktyvos 2000/31 1 straipsnio 5 dalies d punktu siekiama visų pirma užkirsti kelią kilmės šalies principo taikymui joje išvardytoms veiklos rūšims, kad paskirties valstybės narės galėtų toliau taikyti savo teisės aktuose nustatytus reikalavimus, nesusijusius su abipusio pripažinimo principu [18].

32. Konkrečiu azartinių lošimų atveju Teisingumo Teismas pabrėžė, kad azartinių lošimų reglamentavimas – tai viena iš sričių, kuriose yra didelių moralinio, religinio ar kultūrinio pobūdžio skirtumų valstybėse narėse. Teisingumo Teismas taip pat pripažino asmeniui ir visuomenei morališkai ir finansiškai žalingus padarinius, susijusius su lošimais ir lažybomis. Kadangi šioje srityje Europos Sąjungos lygiu nėra suderintų nuostatų, kiekviena valstybė narė, remdamasi savo vertybėmis, turi šiose srityse įvertinti, kokius reikalavimus reikia nustatyti siekiant apsaugoti vartotojus ir išsaugoti viešąją tvarką [19]. Tai yra aiškiai sektoriui būdingi interesai, visiškai nesusiję su prieglobos paslaugų veikla.

33. Tiesa, Teisingumo Teismas taip pat nusprendė, kad reklama yra kontroliuojamos lošimų veiklos plėtros politikos dalis, kuria siekiama nukreipti lošimus į reguliuojamus ir leidžiamus tinklus ir taip kovoti su neteisėtais lošimais [20]. Tai galima aiškinti taip, kad azartinių lošimų reklama yra „lošimų veikla“, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2000/31 1 straipsnio 5 dalies d punktą. Kaip pabrėžė prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, šį aiškinimą galima pagrįsti direktyvos 2 straipsnio h punkto i papunkčiu ir 21 konstatuojamąja dalimi, pagal kuriuos reikalavimai, susiję su paslaugos kokybe ar turiniu, apima ir reikalavimus, taikomus jos reklamai [21].

34. Vis dėlto, mano nuomone, siekiant leisti valstybėms narėms vykdyti kontroliuojamą lošimų plėtros politiką, nėra nei tinkama, nei būtina toliau iš Direktyvos 2000/31 taikymo srities išskirti prieglobos paslaugų teikėjo veiklą, susijusią su lošimų reklamos vaizdo įrašų saugojimu. Taip pat, kaip nurodyta šios išvados 30–32 punktuose, 1 straipsnio 5 dalies d punkte nustatytas išimties tikslas užtikrinamas, jeigu ši veikla patenka į tos direktyvos taikymo sritį.

[16] Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos dėl kai kurių elektroninės komercijos teisinių aspektų vidaus rinkoje pasiūlymas COM(1998) 586 *final*, p. 32.

[17] Direktyvos 2006/123 2 straipsnio 2 dalies h punkte nustatyta lygiavertė išimtis, taikoma lošimų veiklai. Šiomis aplinkybėmis šios direktyvos 25 konstatuojamojoje dalyje nurodyta, kad „[š]i direktyva neturėtų būti taikoma azartiniams lošimams, įskaitant loterijas ir lažybas, atsižvelgiant į šios veiklos specifinį pobūdį, dėl kurio būtina, kad valstybės narės įgyvendintų su viešąja tvarka ir vartotojų apsauga susijusią politiką“. Šiuo klausimu taip pat žr. mano išvadą byloje *AUTOTECHNICA FLEET SERVICES* (C-278/22, EU:C:2023:401, 38 punktas, 11 išnaša).

[18] Norėčiau atkreipti dėmesį, kad 1 straipsnio 5 dalies d punkte išvardytos veiklos rūšys yra visiškai išbrauktos iš Direktyvos 2000/31 taikymo srities, įskaitant kilmės šalies principą pagal tos direktyvos 3 straipsnį ir II bei III skyrius. Vis dėlto, kaip matyti iš pasiūlymo dėl direktyvos (žr. šios išvados 30 punktą), pagrindinis tos išimties tikslas yra išsaugoti paskirties valstybių narių diskreciją veiklos srityse, kuriose nėra abipusio pripažinimo, pavyzdžiui, lošimų.

[19] 2023 m. kovo 2 d. Sprendimas *Recreatieprojecten Zeeland ir kt.* (C-695/21, EU:C:2023:144, 14 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija). Taip pat žr. Sprendimą *Stoß ir kt.* (76 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

[20] Sprendimas *Stoß ir kt.* (101 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija). Dėl valstybių narių lošimo įstaigoms nustatytų lošimų reklamos draudimų žr. 2023 m. kovo 2 d. Sprendimą *Recreatieprojecten Zeeland ir kt.* (C-695/21, EU:C:2023:144).

[21] Šiuo klausimu žr. 2020 m. spalio 1 d. Sprendimą *A (Reklama ir vaistų pardavimas internetu)* (C-649/18, EU:C:2020:764, 53 ir 59 punktai).

35. Taigi, kaip pažymėjo Komisija, nors Direktyvos 2000/31 1 straipsnio 5 dalies d punkte lošimų veikla išskiriama iš tos direktyvos taikymo srities, jos 12–15 straipsniai taip pat taikomi su lošimais susijusio turinio prieglobai [22].

36. Atrodo, kad šis požiūris buvo patvirtintas priėmus Skaitmeninių paslaugų aktą. Skaitmeninių paslaugų akto 89 straipsnio 1 dalimi panaikinti Direktyvos 2000/31 12–15 straipsniai. Kartu Skaitmeninių paslaugų akto 4–6, taip pat 8 straipsniuose iš esmės atkartojami tos direktyvos 12–15 straipsniai (kaip patvirtinta Skaitmeninių paslaugų akto 89 straipsnio 2 dalyje). Svarbu pažymėti, kad Skaitmeninių paslaugų akte nėra numatyta jokios taikymo išimties lošimų veiklai. Tai reiškia, kad lošimų veiklai pagal Direktyvą 2000/31 ir toliau netaikomas kilmės šalies principas. Priešingai, su lošimais susijęs turinys yra reglamentuojamas Skaitmeninių paslaugų akto 6 straipsnyje, kuris atitinka tos direktyvos 14 straipsnį.

37. Trumpai tariant, lošimų siūlymas internete ir galbūt azartinių lošimų reklama yra veikla, numatyta Direktyvos 2000/31 1 straipsnio 5 dalies d punkte. Dalijimosi vaizdo medžiaga platforma nevykdo nė vienos iš šios veiklos rūšių. Todėl ji patenka į šios direktyvos taikymo sritį.

38. Tai netrukdo Italijos taisyklę, draudžiančią azartinių lošimų reklamą, taikyti informacinės visuomenės paslaugų teikėjams, kurie teikia tikrą azartinių lošimų paslaugų reklamą. Taip yra dėl to, kad šios paslaugos pagal Direktyvos 2000/31 1 straipsnio 5 dalies d punktą yra šios direktyvos taikymo srities išimtis, todėl joms netaikomas kilmės šalies principas.

39. Galima pateikti dar vieną metodologinę pastabą. Manau, kad šiame etape neturėtų būti siekiama nustatyti, ar praktiškai prieglobos paslaugų teikėjas kontroliuoja saugomą turinį. Toks vertinimas yra būtinas pagal Direktyvos 2000/31 14 straipsnio 1 dalį, nes teikėjas, kuris kontroliuoja saugomą informaciją, nepatenka į šios nuostatos taikymo sritį. Priešingai, tos direktyvos 1 straipsnio 5 dalies d punkto tikslais pakanka padaryti išvadą, kad nagrinėjama veikla yra informacijos saugojimas, neatsižvelgiant į jos turinį, paslaugos gavėjo prašymu [23].

40. Atitinkamai siūlyčiau į pirmąjį prejudicinį klausimą atsakyti:
Direktyvos 2000/31 1 straipsnio 5 dalies d punktas turi būti aiškinamas taip, kad prieglobos paslaugų teikėjo veikla, susijusi su vaizdo įrašų, kuriuose yra azartinių lošimų reklamos, saugojimu, patenka į šios direktyvos taikymo sritį.

B. Dėl antrojo prejudicinio klausimo

1. Direktyvos 2000/31 14 straipsnio 1 dalies bendroji sistema

41. Jeigu Teisingumo Teismas į pirmąjį prejudicinį klausimą atsakys teigiamai, jis turės nustatyti, ar tokių prieglobos paslaugų teikėjų, kaip *Google*, kurių veikla apima trečiųjų šalių, su kuriomis jie yra sudarę komercinės partnerystės sutartis, turinio saugojimą, veikimas patenka į Direktyvos 2000/31 14 straipsnio 1 dalies taikymo sritį.

[22] Komisijos tarnybų darbo dokumentas „Internetiniai lošimai vidaus rinkoje“, pridedamas prie Komisijos komunikato Europos Parlamentui, Tarybai, Ekonomikos ir socialinių reikalų komitetui bei Regionų komitetui dėl kompleksiškos europinės internetinių lošimų sistemos kūrimo, SWD(2012) 345 *final*, p. 17.

[23] Pripažįstu, jog savo pastabose Komisija netiesiogiai teigia, kad Direktyvos 2000/31 14 straipsnio 1 dalyje vartojama sąvoka „prieglobos teikėjas“ leidžia numanyti, kad saugomo turinio kontrolės nėra. Vis dėlto manau, kad šis reikalavimas yra svarbus tik siekiant nustatyti, ar taikoma toje nuostatoje nustatyta atsakomybės išimtis.

42. Šia nuostata nustatoma prieglobos paslaugų teikėjų atsakomybės išimtis, susijusi su jų platformose trečiųjų šalių saugomu turiniu.

43. Kaip aiškina Teisingumo Teismas, šią nuostatą reikia išanalizuoti dviem etapais [24].

44. Pirma, tam, kad paslaugų teikėjas *patektų* į Direktyvos 2000/31 14 straipsnio 1 dalies *taikymo sritį*, jis turi: i) teikti informacinės visuomenės paslaugas, kurios ii) apima „informacijos pateikimą internete“, kaip tai suprantama pagal šios direktyvos 14 straipsnį [25], be to, iii) jo veikla turi apsiriboti „tarpinio paslaugų teikėjo“ veikla [26].

45. Antra, tos nuostatos 1 dalies a ir b punktuose nustatyta, ar *konkrečiu atveju galima remtis* atsakomybės išimtimi [27]. Tam, kad taip būtų, teikėjas turi neturėti faktinių žinių apie neteisėtą veiklą (a papunktis) arba, gavęs tokių žinių, nedelsdamas imtis veiksmų, kad panaikintų šią informaciją arba atimtų galimybę ją pasiekti (b papunktis).

46. Šiuo aspektu, kaip išsamiau paaiškinsiu toliau, siekiant nustatyti, ar paslaugų teikėjo veikla apsiriboja *tarpininko* veikla (pirmasis etapas), iš esmės reikėtų sutelkti dėmesį į tai, ar paslaugų teikėjas kontroliuoja savo platformoje saugomą turinį, atsižvelgiant į jo verslo modelio struktūrą ir veikimą. Jei taip nėra, pereinama prie antrojo etapo, kuriame reikalaujama išanalizuoti paslaugų teikėjo žinias apie konkretaus turinio neteisėtumą [28].

47. Tai turi atitinkamų pasekmių.

48. Pirma, kaip Teisingumo Teismas paaiškino savo Sprendime *YouTube ir Cyando*, sąlygos, kuriomis remiantis galima laikyti, kad Direktyvos 2000/31 14 straipsnio 1 dalies a arba b punkto reikalavimai nėra įvykdyti, yra ypač griežtos, nes jos galiausiai lemia, kad prieglobos paslaugų teikėjas gali būti pripažintas atsakingu už konkretų neteisėtą turinį, kurį į jo platformą įkėlė naudotojas [29]. Tokia aukšta riba nėra būtina norint įvertinti, ar paslaugų teikėjas kontroliuoja trečiųjų šalių į jo platformą įkeltą turinį. Todėl praleidus pirmąjį etapą susidarytų nepageidaujamų situacijų: kai kurie paslaugų teikėjai, kurie dėl savo verslo modelio iš esmės kišasi į turinį ir jį kontroliuoja, vis dėlto galėtų išvengti atsakomybės, teigdami, kad neturėjo faktinių žinių apie konkretų neteisėtą turinį.

[24] Šiuo klausimu žr. 2011 m. liepos 12 d. Sprendimą *L'Oréal ir kt.* (C-324/09, EU:C:2011:474, 118 ir 119 punktai; toliau – Sprendimas *L'Oréal ir kt.*) ir 2021 m. birželio 22 d. Sprendimą *YouTube ir Cyando* (C-682/18 ir C-683/18, EU:C:2021:503, 109 ir 110 punktai; toliau – Sprendimas *YouTube ir Cyando*). Taip pat žr. mano išvadą byloje *Russmedia Digital ir Inform Media Press* (C-492/23, EU:C:2025:68, 53 punktas) ir išvadą sujungtose bylose *WebGroup Czech Republic ir kt.* (C-188/24 ir C-190/24, EU:C:2025:709, 236 punktas).

[25] Atrodo, jog nėra ginčo dėl to, kad šioje byloje šios dvi sąlygos yra įvykdytos. Šiuo klausimu žr. Sprendimą *YouTube ir Cyando* (103 ir 104 punktai) ir 2022 m. balandžio 26 d. Sprendimą *Lenkija / Parlamentas ir Taryba* (C-401/19, EU:C:2022:297, 28 punktas).

[26] Šiuo klausimu žr. Wilman, F., *The Responsibility of Online Intermediaries for Illegal User Content in the ES and the US*, Edward Elgar Publishing, 2020, p. 35, ir Wilman, F., Kalėda, S., Loewenthal, P-J., *The ES Digital Services Act*, Oxford University Press, 2024, p. 52 ir 53 (komentarai dėl Skaitmeninių paslaugų akto 4–6 straipsnių; žr. ir šios išvados 36 punktą). Šiuo klausimu taip pat žr. generalinio advokato H. Saugmandsgaard Øe išvadą sujungtose bylose *YouTube ir Cyando* (C-682/18 ir C-683/18, EU:C:2020:586, 141 ir 148 punktai; toliau – generalinio advokato H. Saugmandsgaard Øe išvada byloje *YouTube ir Cyando*).

[27] Žr. Wilman, F., Kalėda, S. ir Loewenthal, P-J., minėtų 26 išnašoje, *op. cit.*, p. 52.

[28] Dėl pirmojo ir antrojo etapų skirtumo žr. Wilman, F., minėto 26 išnašoje, *op. cit.*, p. 35. Taip pat žr. Van Eecke, P., „Online Service Providers and Liability: A Plea for a Balanced Approach“, *Common Market Law Review*, 48 t., 2011, p. 1455–1502, ypač p. 1472; jis skiria „bendras žinias“ ir „konkrečias žinias“. Siekiant aiškumo, šioje išvadoje nagrinėjant, ar *Google* patenka į Direktyvos 2000/31 14 straipsnio 1 dalies taikymo sritį, daugiausia bus daroma nuoroda į „turinio kontrolę“.

[29] Žr. šios išvados 113 punktą. Šiuo aspektu primenu, kad Direktyvos 2000/31 14 straipsnis susijęs su bet kokia atsakomybe, įskaitant baudžiamąją.

49. Antra, panašiai a ir b punktai atrodo netinkami atsižvelgiant į platformos verslo modelio ypatumus, dėl kurių ji galiausiai negalėtų pasinaudoti atsakomybės išimtimi. Taigi aiškiai neatskyrus šių dviejų etapų kiltų pavojus, kad tam tikros platformos verslo modelis taptų beveik nereikšmingas.

50. Vis dėlto šie du etapai neabejotinai yra susiję. Pirmasis etapas iš esmės veikia kaip „filtravimo“ mechanizmas, kuris yra būtina sąlyga, kad būtų taikomi a ir b punktai [30].

2. Atitinkamas priskyrimo prie tarpinių prieglobos paslaugų teikėjų kriterijus

51. Remiantis jurisprudencija, tam, kad paslaugos internetu teikėjas *patektų* į Direktyvos 2000/31 14 straipsnio 1 dalies *taikymo sritį*, svarbiausia, kad jis būtų „tarpinis teikėjas“, kaip šią sąvoką šios direktyvos II skyriaus 4 skirsnyje norėjo apibrėžti teisės aktų leidėjas [31].

52. Šiuo klausimu iš Direktyvos 2000/31 42 konstatuojamosios dalies matyti, kad šioje direktyvoje numatytos atsakomybės išimtys taikomos tik tada, kai informacinės visuomenės paslaugų teikėjo veikla yra „tik techninio, automatinio ir pasyvaus pobūdžio“, o tai reiškia, kad tokių paslaugų teikėjas „neturi žinių apie perduodamą arba saugomą informaciją ir negali jos kontroliuoti“ [32].

53. Taigi Teisingumo Teismas iš Direktyvos 2000/31 42 konstatuojamosios dalies padarė išvadą, kad reikia išnagrinėti, ar valdytojo vaidmuo yra neutralus, t. y. ar jo elgesys yra visiškai techninio, automatinio ir pasyvaus pobūdžio ir jis nežino apie saugomą turinį ir jo nekontroliuoja, ar atvirkščiai – jo vaidmuo yra aktyvus ir tai jam leidžia žinoti ar kontroliuoti turinį [33].

54. Šiuo aspektu pažymėtina, kad savo išvadoje byloje *L'Oréal ir kt.* generalinis advokatas N. Jääskinen teigė, kad Direktyvos 2000/31 42 konstatuojamoji dalis turėtų būti siejama tik 12 straipsniui („Paprastas perdavimo kanalas“) ir 13 straipsniui („Spartinimas“), nes joje nustatyti kriterijai nėra tinkami 14 straipsniui [34]. Taip pat buvo teigiama, kad Sprendime *L'Oréal ir kt.* Teisingumo Teismas netiesiogiai pritarė generalinio advokato požiūriui, nes jame nebuvo paminėta tos direktyvos 42 konstatuojamoji dalis [35].

55. Mano nuomone, ši diskusija yra perdėta. Sprendime *L'Oréal ir kt.*, nors ir konkrečiai neminėdamas Direktyvos 2000/31 42 konstatuojamosios dalies, Teisingumo Teismas pakartojo Sprendimo *Google France* 114 punkte nustatytą kriterijų [36]. Be to, Sprendime *YouTube ir Cyando* Teisingumo Teismas aiškiai nurodė 42 konstatuojamąją dalį [37]. Galiausiai Skaitmeninių paslaugų akto 18 konstatuojamoje dalyje išplėtota ir patikslinta minėtos direktyvos 42 konstatuojamoji dalis, tiksliai „kodifikuojant“ jurisprudenciją, kuri tos direktyvos 14 straipsnio aiškinimo tikslais

[30] Antrasis prejudicinis klausimas, atrodo, susijęs tik su Direktyvos 2000/31 14 straipsnio 1 dalies taikymo sritimi, t. y. prieglobos paslaugų teikėjo tarpininko vaidmeniu (pirmasis analizės etapas). Vis dėlto siekdamas pateikti nacionaliniam teismui naudingą atsakymą taip pat išnagrinėsiu, ar gali būti įvykdyta viena iš dviejų sąlygų, nustatytų tos nuostatos a ir b punktuose (antrasis analizės etapas).

[31] Žr. 2010 m. kovo 23 d. Sprendimą *Google France ir Google* (C-236/08–C-238/08, EU:C:2010:159, 112 punktas; toliau – Sprendimas *Google France*) ir Sprendimą *L'Oréal ir kt.* (112 punktas).

[32] Žr. Sprendimą *Google France* (113 punktas) ir Sprendimą *YouTube ir Cyando* (105 punktas).

[33] Žr. 2014 m. rugsėjo 11 d. Sprendimą *Papasavvas* (C-291/13, EU:C:2014:2209, 41 punktas). Taip pat žr. Sprendimą *YouTube ir Cyando* (106 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

[34] Generalinio advokato N. Jääskinen išvada byloje *L'Oréal ir kt.* (C-324/09, EU:C:2010:757, 138–141 punktai).

[35] Be kita ko, žr. Wilman, F., 26 išnaša, *op. cit.*, p. 30.

[36] Žr. Sprendimą *L'Oréal ir kt.* (113 punktas).

[37] Žr. Sprendimą *YouTube ir Cyando* (105 punktas).

grindžiama 42 konstatuojamąja dalimi. Todėl aišku, kad iš tos konstatuojamosios dalies išplaukiantis kriterijus, kaip jį aiškina Teisingumo Teismas, taip pat taikomas prieglobos paslaugų teikėjams.

56. Vis dėlto sutinku su generalinio advokato N. Jääskinen nuomone, kad, atskirai paėmus, „neutralumas“ gali būti ne pats tinkamiausias kriterijus siekiant nustatyti, ar prieglobos paslaugų teikėjui taikoma Direktyvos 2000/31 14 straipsnio 1 dalis[38]. Iš tiesų galima diskutuoti, ar prieglobos paslaugų teikėjai kada nors galėtų būti laikomi visiškai „neutralūs“. Iš esmės prieglobos paslaugų teikėjas, kuris iš savo platformos gauna reklamos pajamų, yra suinteresuotas didinti naudotojų ir peržiūrų skaičių. Be to, pasyvaus ir aktyvaus vaidmens dichotomija atrodo nepakankama vertinant prieglobos paslaugų teikėjo veiklą, ypač tokioje nuolat kintančioje srityje. Bet kuriuo atveju man atrodo, kad pagal jurisprudenciją tiek neutralumas, tiek pasyvumas apima verslo modelį, kuris *a priori* grindžiamas „žinių apie turinį ar jo kontrolės“ stoka[39]. Iš esmės neutralumas ir pasyvumas turėtų būti suprantami atsižvelgiant į turinį, kurį kūrėjai įkelia į platformą.

57. Kokios prieglobos paslaugų teikėjo intervencijos gali būti laikomos nepatenkančiomis į Direktyvos 2000/31 14 straipsnio 1 dalies taikymo sritį? Norėdamas atsakyti į šį klausimą, siūlau pirmiausia sutelkti dėmesį į žinojimo apie turinį ar jo kontrolės kriterijus, taip pat jų nebuvimą, remiantis esama jurisprudencija. Atsižvelgdamas į šios bylos aplinkybes, siūlau patikslinti kai kurių iš šių kriterijų reikšmę.

a) Žinojimo apie turinį ar jo kontrolės kriterijai

58. Byla, dėl kurios buvo priimtas Sprendimas *Google France*, susijusi su mokamos nuorodų paslaugos *AdWords* veikla. Ši paslauga leidžia bet kokiam ūkio subjektui, pasirinkus vieną ar kelis raktinius žodžius ir jiems sutapus su interneto naudotojo per *Google* paieškos sistemą atliekamoje paieškoje nurodytais vienu ar keliais žodžiais, pateikti reklaminę nuorodą į savo svetainę. Reklaminė nuoroda pateikiama rubrikoje „Rėmėjų nuorodos“, kuri yra arba ekrano dešinėje, į dešinę nuo natūralių rezultatų, arba ekrano viršutinėje dalyje, virš jų[40].

59. Vertindamas, ar šiai veiklai taikoma Direktyvos 2000/31 14 straipsnio 1 dalis, Teisingumo Teismas nustatė, kad svarbu yra tai, kokį vaidmenį *Google* atlieka parengiant prie reklaminės nuorodos pridėtą komercinį pranešimą arba nustatant ar pasirenkant raktinius žodžius[41]. Iš esmės tai reiškia, kad valdytojas, kuris dalyvauja rengiant, kuriant ar atrenkant turinį, nepatenka į šios nuostatos taikymo sritį.

60. Byla, dėl kurios buvo priimtas Sprendimas *L’Oréal ir kt.*, susijusi su elektronine prekyviete, kurią valdo *eBay* ir kurioje prekes parduoti siūlo asmenys, susikūrę pardavėjo paskyrą. *eBay* taiko procentinį mokestį už įvykdytus sandorius. Taip pat leidžia potencialiems pirkėjams siūlyti kainą už pardavėjų siūlomus daiktus ir juos pirkti už fiksuotą kainą. Be to, pardavėjai *eBay* svetainėse gali susikurti internetines parduotuves. Prireikus *eBay* padeda pardavėjams patobulinti savo

[38] Generalinio advokato N. Jääskinen išvada byloje *L’Oréal ir kt.* (C-324/09, EU:C:2010:757, 146 punktas).

[39] Šiuo klausimu žr. Kuczerawy, A., „Active vs. passive hosting in the ES intermediary liability regime: time for a change?“, KU Leuven Centre for IT and IP Law (blog), 2018, ir Riordan, J., *The Liability of Internet Intermediaries*, Oxford University Press, Oxford, 2016, p. 404.

[40] Žr. Sprendimą *Google France* (23 punktas). Natūralūs rezultatai iš esmės yra tie, kurie paieškos sistemoje pagal aktualumą rodomi mažėjimo tvarka po to, kai interneto naudotojas atlieka paiešką pagal vieną ar kelis žodžius (žr. Sprendimo *Google France* 22 punktą).

[41] Žr. Sprendimą *Google France* (118 punktas).

pasiūlymų teikimą, susikurti internetines parduotuves, skatinti ir didinti pardavimą. Be to, ji reklamuoja kai kurias jos elektroninėje prekyvietėje parduodamas prekes, skelbdama per paieškos sistemų operatorius, kaip antai *Google*[42].

61. Atsižvelgdamas į šias *eBay* prekyvietės savybes Teisingumo Teismas patvirtino, kad, jei šis valdytojas suteikė pagalbą, skirtą visų pirma nagrinėjamų pasiūlymų pirkti prekes teikimui patobulinti ar jiems reklamuoti, reikia manyti, kad jis užėmė ne neutralią poziciją tarp atitinkamo kliento – pardavėjo ir potencialių pirkėjų, bet atliko aktyvų vaidmenį, leidžiantį jam turėti žinių apie šiuos pasiūlymų duomenis ar juos kontroliuoti. Taigi, kalbant apie šiuos duomenis, jis negali remtis Direktyvos 2000/31 14 straipsnio 1 dalyje nurodyta išimtimi atsakomybės srityje[43].

62. Galiausiai Sprendime *YouTube ir Cyando* Teisingumo Teismas visų pirma svarstė, ar Direktyvos 2000/31 14 straipsnio 1 dalis apima tokios interneto platformos, kaip *YouTube*, kurioje naudotojai gali nemokamai įkelti savo vaizdo įrašus ir juos padaryti prieinamus kitiems interneto naudotojams, veiklą[44]. Norėčiau atkreipti dėmesį, kad ši byla iš esmės susijusi su „įprastu“ *YouTube* prieglobos paslaugų teikimu, t. y. ne su YPP sistema, kuri yra nagrinėjama šioje byloje.

63. Teisingumo Teismas visų pirma nusprendė, kad dalijimosi vaizdo medžiaga platforma, kuri nesikiša į naudotojų joje įkelto turinio kūrimą ar atranką, jo neperžiūri ir nekontroliuoja prieš įkeliant, o turinys toje platformoje įkeliamas automatiškai, gali patekti į Direktyvos 2000/31 14 straipsnio 1 dalies taikymo sritį[45].

b) Žinių apie turinį ir jo kontrolės trūkumo kriterijai

64. Sprendime *L'Oréal ir kt.* Teisingumo Teismas pažymėjo, jog vien aplinkybė, kad elektroninės prekyvietės valdytojas savo serveryje saugo pasiūlymus pirkti prekes, nustato savo paslaugos teikimo taisykles, už šią paslaugą jam mokamas atlyginimas ir jis savo klientams suteikia bendro pobūdžio informaciją, neturėtų iš jo atimti galimybės pasinaudoti Direktyvoje 2000/31 numatytomis išimtimis atsakomybės srityje[46].

65. Sprendime *Youtube ir Cyando* Teisingumo Teismas nurodė, jog aplinkybė, kad tokios vaizdo įrašų dalijimosi platformos, kaip *YouTube*, valdytojas taiko technines priemones, kuriomis siekiama tarp per jo platformą viešai paskelbtų vaizdo įrašų rasti turinį, kuris gali pažeisti autorių teises, nereiškia, kad taip elgdamasis toks valdytojas vaidina aktyvų vaidmenį, leidžiantį jam žinoti ar kontroliuoti tų vaizdo įrašų turinį, ir kad dėl šios priežasties informacinės visuomenės paslaugų teikėjams, kurie imasi tokių priemonių kaip tik siekdami kovoti su tokiais pažeidimais, negalima taikyti Direktyvos 2000/31 14 straipsnio 1 dalyje numatytos atleidimo nuo atsakomybės sistemos[47].

66. Be to, aiškindamas Direktyvos 2000/31 14 straipsnio 1 dalies a punkte nustatytą sąlygą Teisingumo Teismas nusprendė, jog tai, kad turinio dalijimosi platformos internete operatorius automatiškai indeksuoja į šią platformą įkeltą turinį, kad toje platformoje yra paieškos funkcija ir

[42] Žr. Sprendimą *L'Oréal ir kt.* (28, 29 ir 31 punktai). Dėl to, kaip *eBay* naudojasi *Google* paslauga *AdWords*, siekdama reklamuoti savo svetainėje parduodamus produktus, taip pat žr. 39, 84 ir 85 punktus.

[43] Žr. Sprendimą *L'Oréal ir kt.* (116 punktas).

[44] Žr. Sprendimą *YouTube ir Cyando* (19 punktas).

[45] Žr. Sprendimą *Youtube ir Cyando* (92 ir 109 punktai).

[46] Žr. Sprendimą *L'Oréal ir kt.* (115 punktas). Dėl atlyginimo taip pat žr. Sprendimą *Google France* (116 punktas).

[47] Žr. Sprendimą *YouTube ir Cyando* (109 punktas).

kad ji rekomenduoja vaizdo įrašus pagal naudotojų profilį ar pomėgius, negali pakakti, kad būtų galima daryti išvadą, jog valdytojas turi faktinių žinių apie neteisėtą veiklą ar informaciją [48]. Kaip nurodžiau savo išvadoje byloje *Russmedia Digital ir Inform Media Press*, šios aplinkybės *a fortiori* negali būti pagrindas atleisti tą operatorių nuo atsakomybės pagal direktyvos 14 straipsnio 1 dalį [49].

c) Tam tikrų kriterijų paaiškinimas ir taikymas šioje byloje

67. Kaip nurodyta pirma, prieglobos paslaugų teikėjas gali nepatekti į Direktyvos 2000/31 14 straipsnio 1 dalies taikymo sritį, jeigu: i) dalyvauja rengiant, kuriant ir atrenkant turinį; ii) stebi ar peržiūri turinį prieš jį įkeliant; arba iii) jį optimizuoja.

68. Atvirkščiai, prieglobos paslaugų teikėjas gali patekti į šios teisinės nuostatos taikymo sritį net jeigu: i) jis gauna atlyginimą už šią paslaugą; ii) taiko technologines priemones neteisėtam turiniui nustatyti; arba iii) savo platformoje siūlo tam tikras rodymo funkcijas.

69. Šioje byloje yra ypač svarbūs du iš šių kriterijų: turinio pateikimo optimizavimas ir atlyginimo aspektas. Todėl sutelksiu dėmesį į juos.

1) „Optimizavimo“ kriterijus

70. „Optimizavimas“ yra neaiškus kriterijus, kurį galima aiškinti įvairiais būdais. Visų pirma galima teigti, kad siūlydama patvirtintiems partneriams papildomas jų kanalų funkcijas, pavyzdžiui, tiesiogines transliacijas, išskirtinį turinį tam tikriems abonentams ir pokalbius internetu [50], *YouTube* „optimizuoja“ turinio kūrėjo pasiūlą.

71. Vis dėlto nemanau, kad Teisingumo Teismas tai ketino pasakyti Sprendime *L'Oréal ir kt.* Kaip jau teigė generalinis advokatas H. Saugmandsgaard Øe savo išvadoje byloje *Youtube ir Cyando* [51], šis kriterijus turėtų būti suprantamas atsižvelgiant į specifines *eBay* veiklos ypatybes.

72. Iš tiesų *eBay* teikė *selektyvią* ir *individualizuotą* pagalbą tam tikriems naudotojams, gerindama jų parduodamo *turinio* pasiūlymus, padėdama kurti internetines parduotuves ir tiesiogiai reklamuodama jų pasiūlymus per trečiųjų šalių paslaugas. Būtent šiomis aplinkybėms Teisingumo Teismas nurodė, kad pardavimo pasiūlymų *optimizavimas* ir *reklama* yra turinio kontrolės požymis.

73. Priešingai, svarstydamas, ar *eBay* veikla patenka į Direktyvos 2000/31 14 straipsnio 1 dalies taikymo sritį, Teisingumo Teismas svarbia nelaikė aplinkybės, kad ta internetinė prekyvietė tariamai nustatė skirtingas pardavėjų kategorijas, priklausomai nuo jų pardavimo rezultatų [52].

74. Taigi atrodo, kad vartodamas terminą *optimizavimas* Teisingumo Teismas turėjo omenyje prieglobos paslaugų veiklą, tiesiogiai susijusią su naudotojų įkeltu *turiniu*. Teikdamas pagalbą tam tikriems naudotojams, prieglobos paslaugų teikėjas neišvengiamai kontroliuoja turinį.

[48] Žr. Sprendimą *YouTube ir Cyando* (114 punktas).

[49] Žr. mano išvadą byloje *Russmedia Digital ir Inform Media Press* (C-492/23, EU:C:2025:68, 53 punktas).

[50] Žr. šios išvados 17 punktą.

[51] Žr. tos išvados 158 ir 159 punktus.

[52] Šiuo klausimu žr. generalinio advokato N. Jääskinen išvadą byloje *L'Oréal ir kt.* (C-324/09, EU:C:2010:757, 26 punktas).

75. Su sąlyga, kad tai patvirtins prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, atsižvelgęs į YPP sutartyje numatytas sąlygas ir jų derybų eigą, atrodo, kad tokia pagalba patikrintiems partneriams neteikiama. Jiems tiesiog *lygiomis sąlygomis* siūlomos *tos pačios* papildomos atnaujintos dalijimosi vaizdo medžiaga platformos funkcijos [53], kurios neturi tiesioginės įtakos jų kuriamam ir į tą platformą įkeltam turiniui.

76. Taigi, mano nuomone, skirtingų turinio kūrėjų kategorijų apibrėžimas savaime nėra problemiškas, jeigu kiekvienoje kategorijoje konkretiems turinio kūrėjams netaikomas *individualus požiūris*. Laikydamasis tokio požiūrio, paslaugos teikėjas neišvengiamai sąveikauja su turiniu taip, kad tai nebeapsiriboja paprastu jo saugojimu. Tai savo ruožtu suteikia paslaugos teikėjui galimybę kontroliuoti tą turinį.

77. Todėl naudinga atskirti „techninį arba rodymo optimizavimą“ ir „turinio optimizavimą“, nes tik pastaruoju atveju Direktyvos 2000/31 14 straipsnio 1 dalis yra netaikoma [54].

78. Mano nuomone, šis skirtumas jau išplaukia iš Sprendimo *YouTube ir Cyando*. Kaip minėjau, iš to sprendimo aiškiai matyti, kad turinio indeksavimas, paieškos funkcijos kūrimas ir vaizdo įrašų rekomendavimas pagal naudotojų profilius ar pomėgius nėra pakankamas pagrindas netaikyti Direktyvos 2000/31 14 straipsnio 1 dalies [55].

79. Mano nuomone, nėra esminio skirtumo tarp šių *YouTube* veiklos ypatybių, kurias Teisingumo Teismas nagrinėjo Sprendime *YouTube ir Cyando*, ir ypatybių, kurios nagrinėjamos šioje byloje. Todėl jos abi turėtų būti priskirtos „rodymo optimizavimo“ kategorijai.

80. Iš tiesų su YPP susijusios atnaujintos funkcijos atrodo kaip natūrali informacinės visuomenės paslaugų, teikiamų dalijimosi vaizdo medžiaga platformos, kaip antai *YouTube*, plėtra [56]. Jos gerina naudotojų patirtį ir taip didina spustelėjimų skaičių, o tai yra būdinga bet kurios dalijimosi vaizdo medžiaga platformos verslo modeliui. Jeigu tai neperžengia *rodymo optimizavimo* ribų, veikla ir toliau išlieka tarpininko veikla. Spustelėjimų skaičiaus didinimas tampa problemiškas tik tuo atveju, jei to siekdama platforma daro įtaką pačiam turiniui.

81. Toks aiškinimas atitinka tikslus skatinti inovacijas [57] ir užtikrinti naudotojų saviraiškos ir informacijos laisvę [58], dėl kurių buvo priimtos Direktyvos 2000/31 12–15 straipsniuose įtvirtintos taisyklės dėl atsakomybės išimties. Iš tiesų *optimizavimo* kriterijų aiškinant plačiai, kaip aprašyta šios išvados 70 punkte, platformos tikriausiai būtų atgrasomos kurti naujus būdus rodyti naudotojus galintį sudominti turinį, kuriuo dalijasi turinio kūrėjai [59].

82. Be to, trys kontekstinės pastabos rodo, kad tam tikras turinio kontrolės lygis iš tiesų gali būti neišvengiamas.

53 Šiuo aspektu, *Google* duomenimis, yra apie tris milijonus patvirtintų partnerių.

54 Generalinio advokato H. Saugmandsgaard Øe išvada byloje *YouTube ir Cyando* (160 ir 162 punktai). Taip pat žr. Riordan, J., minėto 39 išnašoje, *op. cit.*, p. 409.

55 Žr. šios išvados 66 punktą. Žr. generalinio advokato H. Saugmandsgaard Øe išvadą byloje *YouTube ir Cyando* (157 punktas).

56 Šiuo klausimu žr. Direktyvos 2000/31 40 konstatuojamąją dalį.

57 Pasiūlymo dėl direktyvos COM(1998) *final* 586, minėto 16 išnašoje, p. 4. Taip pat žr. pirmąją Komisijos ataskaitą Europos Parlamentui, Tarybai ir Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komitetui dėl Komisijos ataskaitos dėl Direktyvos 2000/31 taikymo (COM(2003) 702, p. 13).

58 Žr. Direktyvos 2000/31 9 ir 46 konstatuojamąsias dalis. Taip pat žr. Sprendimą *YouTube ir Cyando* (113 punktas).

59 Žr. Skaitmeninių paslaugų akto 16 konstatuojamąją dalį. Taip pat žr. Wilman, F., Kalėda, S., Loewenthal, P., minėtų 26 išnašoje, *op. cit.*, p. 72, ir Husovec, M., *Injunctions against Intermediaries in the European Union*, Cambridge University Press, 2017, p. 55.

83. Pirma, pagal Direktyvos 2000/31 12 straipsnio 3 dalį, 13 straipsnio 2 dalį ir 14 straipsnio 3 dalį nacionalinės institucijos gali reikalauti, kad paslaugos teikėjas nutrauktų pažeidimą arba užkirstų jam kelią [60]. Tai neišvengiamai reiškia, kad reikia tam tikru lygu kontroliuoti turinį, antraip galima prarasti galimybę pasinaudoti atsakomybės išimtimi [61].

84. Antra, nepaisant to, kad Teisingumo Teismas, remdamasis Direktyvos 2000/31 42 konstatuojamąja dalimi, nustatė sąlygas, kuriomis prieglobos paslaugų teikėjas patenka į tos direktyvos 14 straipsnio taikymo sritį, jis, atrodo, pripažįsta, kad ši paslauga iš esmės reikalauja didesnės turinio kontrolės [62], palyginti su „paprastu perdavimo kanalu“ ir „spartinimu“ [63].

85. Trečia, turinio kontrolės kriterijus turi būti taikomas atsižvelgiant į vadinamąją gerojo samariečio išlygą, kurią Teisingumo Teismas paminėjo Sprendime *YouTube ir Cyando* [64] ir kuri šiuo metu įtvirtinta Skaitmeninių paslaugų akto 7 straipsnyje.

86. Vis dėlto pripažįstu, kad, kaip pabrėžė prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, dėl vis sudėtingesnių dalijimosi vaizdo medžiaga platformų veiklos rūšių labai sunku atskirti veiklą, kuri daro įtaką turiniui, nuo veiklos, kuri jos nedaro [65].

87. Siekiant padėti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui atlikti šią užduotį, vertėtų apsvarstyti kelis skirtingus scenarijus.

88. Dalijimosi vaizdo medžiaga platforma padeda tam tikriems turinio kūrėjams pasiekti tam tikrą skaičių prenumeratorių, būtent teikdama jiems statistinius duomenis apie naudotojams įdomias temas, teikdama pasiūlymus, kokius vaizdo įrašus įkelti remiantis tokiais pageidavimais, ir patardama, kaip suformuluoti kanalo aprašymą [66]. Mano nuomone, tai yra aiškūs „optimizavimo“, dėl kurio atsiranda turinio kontrolė, pavyzdžiai, kaip tai suprantama jurisprudencijoje.

89. Galiausiai norėčiau atkreipti dėmesį į kitą YPP ypatybę. Iš prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad *Google* tikrintojai gali tikrinti turinio kūrėjo kanalą, t. y. peržiūrėti į jį įkeltų vaizdo įrašų pavyzdžius [67]. Atsižvelgiant į mano siūlomą „optimizavimo“ kriterijaus aiškinimą, tokie tikrinimai savaime nerodo jokio *Google* poveikio patvirtintų partnerių įkeltam turiniui. Svarbu tai, kokių veiksmų tikrintojai imasi atlikus šiuos tikrinimus: ar jie siūlo tam tikrus turinio pakeitimus? Ar jie prašo pašalinti kai kuriuos vaizdo įrašus? Ar jie gali vienus partnerius patvirtinti, o kitus atmesti, remdamiesi jų kanalų turiniu? Jeigu taip, *Google* veiklai gali būti netaikoma Direktyvos 2000/31 14 straipsnio 1 dalis.

[60] Dėl Direktyvos 2000/31 14 straipsnio 3 dalies žr. Sprendimą *YouTube ir Cyando* (131 punktas).

[61] Šiuo klausimu žr. Stalla-Bourdillon, S. ir Thorburn, R., „The scandal of intermediary: acknowledging the both/and dispensation for regulating hybrid actors“, Petkova, B. ir Ojanen, T. (eds.), *Fundamental Rights Protection Online: the Future Regulation of Intermediaries*, Edward Elgar, 2019, p. 157.

[62] Žr. Sprendimą *Google France* (26 ir 115 punktai), kuriame nebuvo atsižvelgta į tai, kad, kalbant apie *AdWords* nuorodų paslaugą, reklamos nuorodų rodymo tvarka buvo nustatoma, be kita ko, pagal maksimalią kainą už spustelėjimą ir *skelbimo kokybę, kurią vertina „Google“*.

[63] Direktyvos 2000/31 43 konstatuojamoji dalis; taip pat žr. 2016 m. rugsėjo 15 d. Sprendimą *Mc Fadden* (C-484/14, EU:C:2016:689, 60–63 punktai). Taip pat žr. 28 išnašoje minėtą Van Eecke, P., *op. cit.*, p. 1463.

[64] Žr. šios išvados 65 punktą.

[65] Šiuo klausimu taip pat žr. Stalla-Bourdillon, S. ir Thorburn, R., nurodytų 61 išnašoje, *op. cit.*, p. 149.

[66] Šiuo klausimu žr. šios išvados 59 punktą, kuriame daroma nuoroda į Sprendimo *Google France* 118 punktą. Taip pat žr. Van Eecke, P., nurodytą 28 išnašoje, *op. cit.*, p. 1472.

[67] Žr. šios išvados 17 punktą.

90. Atsižvelgiant į tai, iš Teisingumo Teismui pateiktos informacijos matyti, kad *Google* netikrina ir nekontroliuoja vaizdo įrašų turinio, kol jų neįkelia naudotojai. *Google* tikrina tik tuos vaizdo įrašus, kurie jau yra kūrėjo kanale[68]. Remiantis Sprendime *YouTube ir Cyando*[69] nustatytais kriterijais, tai rodo, kad turinio kontrolės nėra.

91. Apibendrinant, jei tai patvirtins prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, neatrodo, kad *Google* vykdytų kokią nors į jos dalijimosi vaizdo medžiaga platformą įkeltų vaizdo įrašų turinio optimizaciją pagal YPP.

2) „Atlyginimas“

92. Italijos, Portugalijos ir Belgijos vyriausybės iš esmės teigė, jog vien tai, kad *Google* dalijasi su patvirtintais partneriais pajamomis, gautomis iš reklamos ir narystės jų kanaluose, reiškia, jog Direktyvos 2000/31 14 straipsnio 1 dalis netaikoma. Iš esmės dalydamasi pajamomis su turinio kūrėjais *Google* nėra neutrali.

93. Nesutinku su šiuo požiūriu.

94. Pirmiausia norėčiau priminti, jog Teisingumo Teismas aiškiai nusprendė, kad, jeigu mokamas atlyginimas, Direktyvos 2000/31 14 straipsnio 1 dalis negali būti automatiškai netaikoma prieglobos paslaugų teikėjo veiklai[70].

95. Tam, kad būtų galima įvertinti, ar yra priežasčių taikyti kitokį požiūrį šioje byloje, siūlau išnagrinėti sąlygas, kuriomis buvo atlyginama valdytojams, susijusiems su Sprendimu *Google France*, Sprendimu *L'Oréal ir kt.* ir Sprendimu *YouTube ir Cyando*. Manau, kad tarp šių bylų ir nagrinėjamos bylos nėra esminių skirtumų.

96. Kalbant apie *AdWords* nuorodų paslaugų sistemą, reklamuotojai turėjo mokėti mokestį už kiekvieną reklamos nuorodos spustelėjimą[71].

97. Kalbant apie *eBay* prekyvietę, joje paprastai atlyginama sumokant procentinę dalį nuo su šiais pasiūlymais pirkti prekes susijusių sandorių vertės. Taigi dalijimasis pajamomis su naudotojais buvo neatskiriama *eBay* verslo modelio dalis.

98. Byloje, dėl kurios priimtas Sprendimas *YouTube ir Cyando*, buvo sutarta, kad *YouTube* gaudavo reklamos pajamų iš savo platformos ir leido tiek turinio kūrėjams, tiek autorių teisių turėtojams pasinaudoti tomis pajamomis[72]. Apie pajamas, gautas iš narystės kanaluose, nebuvo nieko pasakyta[73].

99. *Cyando AG* failų prieglobos ir dalijimosi platformoje visiems interneto naudotojams buvo nemokamai siūloma saugojimo vieta failams įkelti. Kiekvienam įkeltam failui *Cyando* automatiškai sukūrė parsisiuntimo nuorodą, kuri leido tiesiogiai atidaryti atitinkamą failą, ir automatiškai persiuntė jį įkėlusiam naudotojui. Naudotojai galėjo dalytis šiomis parsisiuntimo

68 Šiuo klausimu žr. mano išvadą byloje *Russmedia Digital ir Inform Media Press* (C-492/23, EU:C:2025:68, 60 punktas).

69 Žr. šios išvados 63 punktą.

70 Žr. Sprendimą *Google France* (116 punktas) ir Sprendimą *L'Oréal ir kt.*(115 punktas).

71 Žr. Sprendimą *Google France* (25 punktas).

72 Žr. Sprendimą *YouTube ir Cyando* (96 punktas).

73 Generalinio advokato H. Saugmandsgaard Øe išvada byloje *YouTube ir Cyando* (142 punktas).

nuorodomis internete, taigi sudarė sąlygas kitiems interneto naudotojams pasiekti *Cyando* platformoje saugomus failus. Failų parsisiuntimas iš *Cyando* platformos buvo nemokamas. Vis dėlto parsisiuntimų skaičius ir greitis skyrėsi priklausomai nuo prenumeratos tipo (mokamos ar nemokamos). Norėčiau atkreipti dėmesį, kad pagal vadinamąją partnerystės programą *Cyando* atlyginimą naudotojams, kurie įkėlė failus, mokėjo atsižvelgdama į tai, kiek kartų tuos failus atsisiuntė kiti naudotojai [74].

100. Taigi tai, kad platforma dalijasi pajamomis su tam tikrais savo naudotojais, nėra naujas dalykas. Pažymėtina, kad *Cyando* platformos finansinis modelis panašus į YPP, kuris nagrinėjamas šioje byloje. Vis dėlto ši ypatybė neleido Teisingumo Teismui padaryti išvados, kad *Cyando* nepatenka į Direktyvos 2000/31 14 straipsnio 1 dalies taikymo sritį [75].

101. Taigi galima daryti išvadą, kad dėl dalijimosi pajamomis su turinio kūrėjais prieglobos paslaugų teikėjas nėra savaime išskiriamas iš Direktyvos 2000/31 14 straipsnio taikymo srities.

102. Vis dėlto negalima atmesti tikimybės, kad galimybė dalytis platformos priimamų prieglobai kanalų sėkme ir pelnu gali paskatinti platformą daryti įtaką tų kanalų turiniui. Ar taip yra, turi išnagrinėti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, remdamasis tokiais veiksniais, kaip nurodyta, be kita ko, šios nuomonės 75–80 ir 88–90 punktuose.

d) Išvada

103. Primenu, kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas atkreipė Teisingumo Teismo dėmesį į šias YPP savybes: komercinės partnerystės sutarties pasirašymas tik su tam tikrais naudotojais; turinio kūrėjų įkeltų vaizdo įrašų pavyzdžių tikrinimas; atnaujintos platformos funkcijos, prieinamos tik patvirtintiems partneriams, ir pajamų pasidalijimas.

104. Atsižvelgdamas į šioje dalyje nagrinėtus kriterijus, manau, kad nė viena iš šių savybių nesuteikia *Google* galimybės kontroliuoti turinio kūrėjų įkeltą turinį platformoje *YouTube*, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2000/31 14 straipsnio 1 dalį.

3. Direktyvos 2000/31 14 straipsnio 2 dalis

105. Šios išvados nekeičia Direktyvos 2000/31 14 straipsnio 2 dalis, pagal kurią „1 dalis netaikoma, kai paslaugų gavėjas veikia pagal teikėjo įgaliojimus arba jo kontroliuojamas“.

106. Remiantis Komisijos paaiškinimais, pateiktais per teisėkūros procesą, „paslaugos teikėjo įgaliojimai ir kontrolė reiškė sutartinius santykius“ [76].

107. Vis dėlto, mano nuomone, vien paslaugos teikėjo ir naudotojo sutartinių santykių buvimo akivaizdžiai nepakanka, kad Direktyvos 2000/31 14 straipsnio 1 dalis būtų netaikoma. Siekiant nustatyti, ar naudotojas veikia pagal paslaugos teikėjo įgaliojimus arba jo kontroliuojamas, reikia išnagrinėti konkrečias sutarties sąlygas.

[74] Žr. Sprendimą *Youtube ir Cyando* (41–43 punktai). Žr. generalinio advokato H. Saugmandsgaard Øe išvadą byloje *YouTube ir Cyando* (31 punktas).

[75] Šiuo klausimu žr. Sprendimą *YouTube ir Cyando* (109 punktas).

[76] Žr. Ekonominių klausimų darbo grupės (Informacinės visuomenės paslaugos) 1999 m. vasario 15–25 d. posėdžių išvadas – Tarybos dokumentą 6251/99 (1999), p. 4.

108. Visų pirma reikia išsiaiškinti, ar pagal tą sutartį nustatomi individualūs santykiai tarp paslaugų teikėjo ir *kiekvieno jo naudotojo*.

109. Atrodo, kad taip yra, „[p]avyzdžiui, jei interneto platformos, kuri naudotojams suteikia galimybę sudaryti nuotolines sutartis su prekiautojais, nustato prekiautojo siūlomų prekių ir paslaugų kainas“. Tokiu atveju „laikoma, kad prekiautojas veikia pagal tos platformos įgaliojimus ar jos kontroliuojamas“ (Skaitmeninių paslaugų akto 23 konstatuojamoji dalis).

110. Tačiau, kaip nurodžiau šios išvados 75 punkte, regis, taip nėra *Google* ir visų jos patvirtintų partnerių pasirašytos partnerystės sutarties atveju.

4. Direktyvos 2000/31 14 straipsnio 1 dalies a ir b punktai

111. Jei bus nustatyta, kad *Google* veikla patenka į Direktyvos 2000/31 14 straipsnio 1 dalies taikymo sritį, ji bus atleista nuo atsakomybės tik tuo atveju, jei atitiks vieną iš dviejų to straipsnio a ir b punktuose nustatytų sąlygų.

112. Ar viena iš šių sąlygų yra įvykdyta konkrečiu atveju, priklauso tik nuo faktinių aplinkybių. Todėl tai yra klausimas, priklausantis nacionalinių teismų jurisdikcijai ir spręstinas atsižvelgiant į Teisingumo Teismo pateiktas aiškinimo gaires.

113. Dėl Direktyvos 2000/31 14 straipsnio 1 dalies a punkte nustatytos sąlygos Teisingumo Teismas visų pirma paaiškino, jog ši sąlyga negali būti laikoma netenkinama vien dėl to, kad valdytojas apskritai žino, kad jo platforma taip pat naudojama siekiant dalytis turiniu. Taigi Teisingumo Teismas padarė išvadą, kad „faktinės žinios apie neteisėtą veiklą arba informaciją“ reiškia konkrečią neteisėtą informaciją ir veiklą[77].

114. Mano nuomone, nustatydamas, ar *Google* turi faktinių žinių apie konkrečią neteisėtą informaciją, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turėtų ypatingą dėmesį skirti *Google* tikrintojų atliktiems tyrimams. Iš tiesų Sprendime *L'Oréal ir kt.* Teisingumo Teismas nusprendė, kad paslaugos teikėjas gali gauti tokių faktinių žinių apie neteisėtą turinio pobūdį, *inter alia*, atlikęs tyrimus savo iniciatyva[78]. Be to, norėčiau atkreipti dėmesį, kad byloje, dėl kurios buvo priimtas Sprendimas *YouTube ir Cyando* ir kurioje nebuvo nagrinėjami tokie patikrinimai, atrodė, kad *Google* turi tik abstrakčių žinių apie tai, kad jos platformoje neteisėtai skelbiamas saugomas turinys.

115. Atliekant tokį vertinimą, svarbi aplinkybė yra neteisėto turinio, dėl kurio kilo ginčas, rūšis. Šiuo klausimu pažymėtina, kad byloje, dėl kurios priimtas Sprendimas *YouTube ir Cyando*, buvo nagrinėjamas intelektinės nuosavybės teises pažeidžiantis turinys. Šioje byloje nagrinėjamas turinys apima lošimų reklamą, kuri pagal Italijos teisę yra draudžiama. Atsižvelgiant į šį konkretų neteisėto turinio tipą, taip pat reikėtų įvertinti, ar *Google*, išnagrinėjusi, be kita ko, kanalo temą, naujausius ir žiūrimiausius vaizdo įrašus, sužinojo apie tokį konkretų neteisėtą turinį. Šiuo aspektu aplinkybė, kad minėtas kanalas yra skirtas vien lošimams, kaip nurodė Italija teismo posėdyje, gali rodyti, kad *Google* iš savo tikrintojų atliktų tyrimų sužinojo apie konkretų neteisėtą turinį. Tai ypač aktualu, nes *Google* parengė išsamias gaires naudotojams dėl lošimų ir lošimus skatinančio turinio.

[77] Žr. Sprendimą *YouTube ir Cyando* (111 ir 112 punktai).

[78] Žr. to sprendimo 122 punktą.

Šios gairės apima konkrečioms šalims, įskaitant Italiją, skirtas rekomendacijas[79]. Galiausiai gali būti tikslinga nustatyti, ar iš vaizdo įrašų, kuriuos šiuo atveju iš tiesų patikrino tikrintojai, *Google* galėjo įgyti konkrečių žinių apie neteisėtą turinį.

116. Jeigu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas padarys išvadą, kad per savo tikrintojų atliktus patikrinimus *Google* įgijo faktinių žinių apie konkretų neteisėtą turinį, Direktyvos 2000/31 14 straipsnio 1 dalies b punkte nustatyta sąlyga taip pat nebus įvykdyta. Iš tiesų sužinojusi apie neteisėtą turinį (atlikdama tokius patikrinimus) *Google* „nedelsdama [nesiėmė] priemonių panaikinti tą informaciją arba atimti galimybę ja naudotis“.

117. Taigi mano siūlomas atsakymas į antrąjį prejudicinį klausimą yra toks: prieglobos paslaugų teikėjo, saugančio trečiųjų šalių, su kuriomis jis yra sudaręs komercinės partnerystės sutartį, turinį, veikla patenka į Direktyvos 2000/31 14 straipsnio 1 dalies taikymo sritį, jeigu tikslios sąlygos, kuriomis buvo deramasi dėl tos sutarties, ir jos nuostatos nesuteikia prieglobos paslaugų teikėjui žinių apie jo platformoje saugomą turinį ar galimybės jį kontroliuoti. Jeigu toks prieglobos paslaugų teikėjas iš savo tikrintojų atliktų patikrinimų faktiškai įgyja žinių apie konkretų neteisėtą turinį (o tai yra klausimas, kurį turi išnagrinėti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas), gali būti, kad tos nuostatos a ir b punktuose nustatytos sąlygos negali būti įvykdytos.

V. Išvada

118. Atsižvelgdamas į tai, kas išdėstyta, siūlau Teisingumo Teismui taip atsakyti į *Consiglio di Stato* (Valstybės Taryba, Italija) pateiktus prejudicinius klausimus:

1. 2000 m. birželio 8 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2000/31/EB dėl kai kurių informacinės visuomenės paslaugų, ypač elektroninės komercijos, teisinių aspektų vidaus rinkoje (Elektroninės komercijos direktyva) 1 straipsnio 5 dalies d punktas

   turi būti aiškinamas taip, kad prieglobos paslaugų teikėjo veikla, susijusi su vaizdo įrašų, kuriuose yra azartinių lošimų reklamos, saugojimu, patenka į šios direktyvos taikymo sritį.

2. Prieglobos paslaugų teikėjo veikla, susijusi su trečiųjų šalių, su kuriomis jis yra sudaręs komercinės partnerystės sutartį, turinio saugojimu, patenka į
   Direktyvos 2000/31 14 straipsnio 1 dalies taikymo sritį, jeigu tikslios sąlygos, kuriomis buvo deramasi dėl tos sutarties, ir tos sutarties nuostatos nesuteikia prieglobos paslaugų teikėjui žinių apie saugomą turinį. Jeigu toks prieglobos paslaugų teikėjas iš savo tikrintojų atliktų patikrinimų faktiškai įgyja žinių apie konkretų neteisėtą turinį (o tai yra klausimas, kurį turi išnagrinėti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas), gali būti, kad tos nuostatos a ir b punktuose nustatytos sąlygos negali būti įvykdytos.

[79] Žr. šį tinklalapį: https://support.google.com/adspolicy/answer/15132179?hl=en-GB&sjid=5810413720643412243-EU